

ת"פ 3263/09/20 - מדינת ישראל נגד רומן ויינר

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 3263-09-20 מדינת ישראל נ' ויינר

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל
באמצעות מע"מ חיפה

נגד

רומן ויינר
באמצעות עו"ד כשכאש מיכאל

הנאשם

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום, בשני אישומים. באישום הראשון, בביצוע שבע עבירות של אי הגשת דו"ח תקופתי שיש להגישו - עבירה לפי סעיף 117(א)(6) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975; ובאישום השני, בביצוע שלוש עבירות של הפרת חובת תשלום המס המגיע לתקופת הדיווח התקופתי עם הגשתו - עבירה לפי סעיף 118 לחוק מע"מ בצירוף 88(א) לחוק מע"מ ותקנות 23(ב)(1) ו- 27 לתקנות מע"מ.

לפי עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, הנאשם הינו בעל עסק הרשום בענף תיקון מכשירי חשמל ביתיים וצידוד לגינה ולבית (תיקון מחשבים) ובתור שכזה הינו "עוסק מורשה" כהגדרת סעיף 1 לחוק מע"מ החל מ-06/2009.

בכל התקופה הרלוונטית לכתב האישום הנאשם היה חייב להגיש למנהל מע"מ דוחות תקופתיים במועד ובדרך שנקבעו בחוק ובתקנות מע"מ.

לפי עובדות האישום הראשון, הנאשם לא הגיש במועד, במודע, כנדרש על פי החוק והתקנות 7 דוחות תקופתיים לחודשים: 08/18, 12/18, 08/19, 01/20, 02/20, 03/20, 04/20.

יתרת חוב המס המתחייבת מדוחות אלה, שטרם שולמה, הינה לפי כתב האישום, סך של - 91,092 ₪.

לפי האישום השני, הנאשם הגיש 3 דוחות תקופתיים לחודשים: 10/19, 12/19, 05/20, ללא צירוף התשלום כנדרש על פי החוק והתקנות.

יתרת חוב המס, שטרם שולמה, הינה לפי כתב האישום, סך של - 75,127 ₪.

ראיות לעונש:

המאשימה לא הגישה ראיות לעונש, ואילו ההגנה העידה את מר אוראל קונפינו, מנהל פרויקטים בחברת KSP, כעד אופי מטעמו של הנאשם. העד דיבר בשבחו של הנאשם וציין, בין היתר, את אמינותו והיותו בעל תודעת שירות גבוהה.

טענות הצדדים:

טענות המאשימה:

ב"כ המאשימה עמד על נסיבות ביצוע העבירה ועל הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשמים.

עוד מסרה המאשימה כי המחדל. כמו כן, נמסר כי הנאשם ממשיך להפעיל את העסק ונעדר עבר פלילי בעבירות מע"מ ומס הכנסה.

ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה כולל שנע בין מאסר על תנאי ועד למאסר בפועל בן 9 חודשים.

אשר למיקום עונשו של הנאשם בתוך המתחם, נטען, כי בשים לב להסרת המחדל, להיעדר עבר פלילי, יש להטיל על הנאשם מאסר על תנאי בין 4-8 חודשים, לצד קנס כספי בין 14,000 ₪ ל- 24,000 ₪, והתחייבות להימנע מביצוע עבירות לפי חוק מע"מ.

טענות ההגנה:

ההגנה הגישה טיעונים מפורטים בכתב. היא עתרה לביטול הרשעתו של הנאשם ולחילופין להקלה משמעותית בעונשו.

אשר לביטול ההרשעה נטען, כי הרשעה בתיק זה תגרום לנאשם נזק בלתי הפיך, בכך שיאבד את הסיווג הביטחוני שברשותו כתוצאה מההרשעה. כפועל יוצא מכך, תיפגע פרנסתו, כמי שעוסק במתן שירותי רשת, תקשורת ואוטומציה, לתאגידים כחלק מהסכם קבלן משנה עם חברת תדיראן טלקום, אשר בין היתר, מספקת שירותים אלה עבור ארגונים הדורשים סיווג ביטחוני.

לחילופין, וככל שלא תבוטל הרשעתו, נטען כי יש להסתפק בענישה מתונה מאוד. אשר למתחם הענישה ההולם, נטען כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם והיקפן, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד 3 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות לצד קנס עד 5,000 ₪.

אשר למיקומו של העונש בתוך מתחם הענישה, נטען כי בשים לב לכך שהנאשם הודה ונטל אחריות על מעשיו, חסך מזמנו היקר של בית המשפט, הסיר את המחדל במלואו, לצד נסיבות חייו של הנאשם, כפי שפורטו בטיעונים בכתב, תרומתו לחברה בדמות התנדבות עם עולים חדשים, והתנהגות רשומה אכיפת החוק כפי שבאה לידי ביטוי בטיעוני הנאשם לביטול כתב האישום מכוח הגנה מן הצדק, וכן היעדר עבר פלילי, מצדיקים הטלת עונש מאסר מותנה לתקופה של שנה וקנס שלא יעלה על - 1,000 ₪.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם מסר כי הוא מצטער על המצב והכל קרה בגלל ש"נעקץ" וגנבו לו כסף. הוא עשה כל שבכוחו כדי שהמחדלים יוסרו, שילם את הכסף שהיה צריך וממשיך לשלם את חובותיו לרשויות המס. הנאשם ביקש שלא יורשע בדין הואיל וייפגע לו הסיווג הביטחוני, דבר אשר ייפגע לו בפרנסה. עוד מסר, כי הוא נשוי עם ילד בן 3 ומתגורר כיום בקרית מוצקין.

דין והכרעה עונשית:

בטרם פניה לקביעת מתחם העונש ההולם לנאשמים, אתייחס לבקשת ההגנה לבטל את הרשעתו של הנאשם.

בעניין ביטול הרשעה, אזכיר, כי סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי מקנה לבית המשפט את הסמכות לבטל הרשעה בפלילים, ולהטיל על נאשם צו מבחן, או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה. סמכות זהה קיימת גם מכוח הוראותיו של סעיף 71א (ב) לחוק העונשין התשל"ז 1977.

ההלכה הפסוקה קבעה, כי הימנעות מהרשעה הינה החריג שבחריגים, היא אפשרית בכפוף להתקיימותם של שני תנאים מצטברים. התנאי הראשון הוא, כי השלכותיה של ההרשעה הן כה חמורות, עד כדי פגיעה בשיקומו של הנאשם, וקיומו של יחס בלתי פרופורציונלי, בין אותה פגיעה לבין מעשה העבירה. התנאי השני הוא, כי סוג העבירה מאפשר בנסיבות העניין להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3), 337, להלן: עניין **כתב**, וראו גם מהעת האחרונה: רע"פ 619/18 **משה בזיזנסקי נ' מדינת ישראל** (01.03.18); רע"פ 8215/16 **אברהם יצחק נ' מדינת ישראל** (29.3.2017); רע"פ 1949/15 **תקרורי נ' מדינת ישראל** (2.4.15); ע"פ 8528/12 **אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל** (3.3.13)).

אשר לתנאי הראשון, קיומו של נזק קונקרטי לא מידתי - לא מצאתי כי תנאי זה מתקיים בעניינו של הנאשם. הנאשם טוען, כי הרשעה תוביל לפגיעה בסיווג הביטחוני שברשותו וכפועל יוצא מכך, תוביל לפגיעה בפרנסתו כמי שמבצע עבודות כקבלן משנה בחוזה מסגרת עם חברת תדיראן טלקום, בין היתר, עבור ארגונים הדורשים סיווג ביטחוני. לשם כך, צירף הנאשם את הסכם המסגרת עם חברת תדיראן טלקום, קבלות עבור עבודות שביצע, ודוגמא לשאלון מועמדים לצורך קבלת סיווג ביטחוני. חוששני שאין בכך כדי לענות על דרישות הפסיקה להוכחת נזק קונקרטי ממשי לנאשם וזאת ממס' נימוקים:

ראשית, מדובר בנאשם שמצוי בחוזה עם חברת תדיראן טלקום למתן שירותי רשת ותקשורת עבור ארגונים שונים. במסגרת החוזה שצורף לא צוין, כי על הנאשם להחזיק בידו סיווג ביטחוני. סביר להניח כי, תאגידי ענק המספקים שירותי לתאגידים אחרים, ביניהם תאגידים ביטחוניים ומשרד הביטחון, עובדים עם יותר מקבלן משנה אחד ואילו הנאשם קיבל עבודות אלו כמחזיק סיווג ביטחוני מהסוג שנדרש, כך לטענת ההגנה, מאותם ארגונים.

שנית, גם אם אניח לטובת הנאשם, כי בעקבות הרשעתו לא יהיה ניתן לחדש עבורו את הסיווג הביטחוני, אין בכך כדי למנוע ממנו לספק שירותים למוסדות רבים אחרים, שאינם דורשים סיווג כאמור.

שלישית, צוין בנספחים כי לנאשם סיווג ברמה 6. נטען, כי תנאי בסיס להוצאת סיווג ברמה זו הוא היעדר עבר פלילי, אך מהנספחים שצורפו לא נמצא כי הוכחה טענה זו. לא ברור האם השאלון המצורף רלוונטי לסיווג ברמה זו, ולא למשל, למועמדים הדורשים סיווג ברמה הגבוהה ביותר. כמו כן, לא הוכח כי הרשעה בעבירות מהסוג בהם הורשע הנאשם אכן תוביל בהכרח להסרת הסיווג ברמה הנדרשת לביצוע עבודות תקשורת ורשת כקבלן מן החוץ. זאת ועוד, סבורני כי ככל ואותם ארגונים סבורים כי אין מקום ליתן סיווג ביטחוני ברמה זו, למי שהורשע בעבירות מהסוג בהן הורשע הנאשם, סביר להניח כי אותם תאגידים אינם מעוניינים בביצוע עבודות במתקניהם השמורים על ידי מי שביצע עבירות מסוג זה. ושוב, איני קובע שכך הם אכן פני הדברים.

מכל מקום, לא נמצא שהוכח בפני בית המשפט, כי הותרת ההרשעה על כנה תמנע מהנאשם להמשיך ולעסוק בעיסוקו. כאמור הנאשם הינו קבלן משנה ואינו עובד מן המניין של ארגונים ביטחוניים, ומהווה מעין "פרילנסר" ובאפשרותו לעבוד ולבצע עבודות עבור מי שיחפוץ.

כמו כן, אינני סבור כי הוכח בפני כי אין מידתיות בין הרשעת הנאשם בעבירות אותן ביצע, להן השלכה רוחבית על כלל ציבור משלמי המיסים, לבין אותה פגיעה פרטנית בנאשם. יצוין, כי אף לו הייתי מקבל את טענת הנאשם לקיומו של נזק קונקרטי אפשרי, הגם שכאמור לא הוכח, לא מצאתי כי הנאשם עונה על התנאי השני הנדרש לצורך ביטול הרשעה אליו אפנה כעת.

אשר לתנאי השני, הנוגע לסוג העבירה ושיקולי ענישה - ההלכה הפסוקה קבעה כי בעבירות מס, האינטרס הציבורי גובר, ככלל, על האינטרס הפרטני של הנאשם, וזאת לו רק מהטעם כי עבירות מסוג זה מבוצעות לא אחת על ידי אנשים נורמטיביים. מעשים כדוגמת מעשיו של הנאשם, של אי הגשת דוחות תקופתיים, אי צירוף תשלום המס המתחייב מהם, פוגעים במערכת הפיסקאלית ובציבור בכללו, ומחייבים הטבעת חותם פלילי מטעמי האינטרס הציבורי העומד ביסוד אכיפת עבירות אלה (רע"פ 674/13 ליטווק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.1.2013); רע"פ 9742/11 ריין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.2.2012); רע"פ 7310/10 חן נ' מדינת ישראל (3.11.2010)).

ראה גם הדברים שנאמרו בע"פ"ג (מחוזי-ים) 29750-10-20 נאאל אבו כף נ' מדינת ישראל (18.7.21), מן העת האחרונה:

"מדובר בעבירות אשר הפיתוי לבצען גדול וסיכויי התפיסה נמוכים, ועל מדיניות הענישה לבטא זאת ולתת גם ביטוי לקלון שבעבירות מסים ולכך שאין הבדל בין מי שמתחמק מתשלום מס אמת ובין מי ששולח יד לרכוש חברו. מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה היא לעונשי מאסר על תנאי ועד מאסר בפועל לצד קנסות משמעותיים (רע"פ 9/09 מזרחי נ' מדינת ישראל (6.1.2009). עבירות המס הן בבחינת 'רעה חולה' ונימצא כי יש להעדיף את הפן ההרתעתי בענישה, בדרך של הטלת מאסר בפועל, על פני נסיבותיו האישיות של המערער, עם כל ההבנה למצבו הכלכלי ובהיותו אב לשמונה ילדים שפרנסתם עליו (ע"פ 6474/03 מלכה נ' מדינת ישראל, 9.2.2004)). (הדגשות שלי - ש.ב.).

הנאשם שבע עבירות של אי הגשת דוחות תקופתיים ועוד שלוש עבירות של אי העברת התשלום המתחייב מדוחות תקופתיים, הכל כמפורט בכתב האישום בו הודה. מדובר בעבירות חמורות ולפי הפסיקה לא רק שמתחייבת הרשעה אלא מתחייבת הלימה עונשית ראויה הן בהיבט הפרטני, הרתעת היחיד, והן בהיבט הציבורי, הרשעת הרבים, בבחינת "למען יראו ויראו".

לפיכך, לעמדתו, לא מתקיימים התנאים לביטול ההרשעה. ומכאן אפנה לקביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין.

ריבוי אירועים (סעיף 40 לחוק העונשין):

למרות המועדים השונים של הגשת הדוחות, והעובדה כי לפי הפסיקה, ניתן להשקיף על אי הגשת הדוחות במועדים השונים, כאירועים שונים, המדינה טענה למתחם ענישה כולל, ועל כן, בית המשפט יתייחס בגזר הדין לכלל האירועים, כאירוע אחד, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, וכן לצורך גזירת העונש בתוך המתחם.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נפגעו הערכים החברתיים של הגנה על בטחונו הכלכלי של הציבור, קופת המדינה והשוויון בנטל המס. מידת הפגיעה בערכים החברתיים נמוכה-בינונית.

בכל הנוגע לעבירות מס ועבירות מס ערך מוסף, ראו הדברים הבאים שנאמרו בע"פ 519/89 **משה אשר נגד מדינת ישראל**, תק' - עליון 90 (1) 689:

"כשבמס ערך מוסף עסקיני, המדובר הוא בכספים שלמעשה קבל הנישום והוא מחזיקם בידו על מנת להעבירם לשלטונות המס. מי אשר נוטל, למעשה, מכספים אלה, המגיעים לאוצר המדינה, ובעזרת דיווחים שאינם אמת מחזיקם בידו ומשתמש בהם לתועלתו - מן הראוי שהעונש לגביו יביע את הפסול שבמעשהו ויהיה בו כדי להרתיע אחרים בפני מעשים דומים".

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

מדיניות הענישה בעבירות של אי הגשת דוחות מס במועד ואי תשלום המס הנובע מהם, ניתן להקיש מהפסיקה כדלהלן:

· רע"פ 6371/14 **באסם נ' מדינת ישראל** (28.10.14) - ביצוע 12 עבירות של אי הגשת דוחות במועד. בית המשפט הטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 8 חודשים, מאסר על תנאי וקנס בסכום של - 10,000 ₪. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם. בית המשפט העליון דחה את בקשתו של הנאשם לרשות ערעור.

· רע"פ 4682/10 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (20.6.10) - ביצוע 10 עבירות של אי הגשת דוחות במועד, שהמס בגינם עמד על סכום של - 125,000 ₪. בית המשפט הטיל על הנאשם מאסר לתקופה של

8 חודשים, מאסר על תנאי וקנס בסכום של - 60,000 ₪. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו של הנאשם והפחית את עונש המאסר לתקופה של 6 חודשים. בית המשפט העליון דחה את בקשתו של הנאשם להרשות ערעור.

· ת"פ (רמלה) 20860-05-17 **מדינת ישראל נ' קסטרו** (2.12.18) - בית משפט השלום הרשיע את הנאשמת, לפי הודאתה, ב-11 עבירות של אי הגשת דו"חות תקופתיים במועד. בית המשפט הטיל על הנאשמת מאסר על תנאי וקנס בסכום של 8,000 ₪.

· ת"פ (כ"ס) 51918-08-16 **מע"מ פתח תקווה נ' א.מ.נ. קוסמטיקה ואופנה בע"מ** (21.6.18) - ביצוע 5 עבירות של אי הגשת דו"ח במועד וב-4 עבירות של הפרת חובה לתשלום מס מגיע. בית המשפט הטיל על הנאשם מאסר על תנאי, וקנס בסכום של 4,000 ₪.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

מדובר באי הגשת 7 דוחות תקופתיים בין השנים 2018-2020 וכן אי צירוף התשלום הנדרש עבור 3 דוחות תקופתיים שהוגשו בשנים 2019-2020.

הנאשם כאמור הסיר את כל המחדלים.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

בשים לב להיקף העבירות, תדירותן, הסרת המחדלים, מדיניות הענישה הנהוגה, מתחם העונש נע בין מאסר מותנה ועד 7 חודשי מאסר בפועל שיכול שירוצו בעבודות שירות, וזאת לצד מאסר על תנאי מרתיע, קנס לנאשם שנע בין 5,000-10,000 ש"ח והתחייבות כספית בגובה כפל טווחי הקנס.

חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה (סעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין):

אין תשתית ראייתית, המצדיקה חריגה לקולה או לחומרה, ממתחם העונש ההולם.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

הנאשם הודה וחסך מזמנו של בית המשפט.

הנאשם סילק את כל המחדלים והוא נעדר עבר פלילי.

עוד לקחתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בהרחבה בטיעוני ההגנה שהוגשו בכתב, את תרומתו של הנאשם לחברה כמתנדב עם עולים חדשים.

אשר לטענות בדבר התנהלות הרשות, אכן הדעת לא נוחה מהתנהלותה, בדגש על היעדר חקירתו של הנאשם ביחס

לחלק שהתווסף לכתב האישום המתוקן. אולם, כתב האישום המתוקן ש"הורחב" בעקבות חקירה פסולה זו, תוקן, וה"תוספת" אשר התייחסה לאותם חשדות, לגביהם לא נחקר הנאשם, בוטלה בהסכמת הסניגור. בכך ניתן מזור מסוים לנאשם. נוכח התוצאה העונשית שלהלן, לאחר שקלול מכלול הנסיבות שפורטו, בית המשפט לא מוצא כי יש צורך בסעד נוסף מעבר לכך.

העונש המתאים (סעיף 40(2) לחוק העונשין):

בשים לב לערכים החברתיים שנפגעו עקב מעשיו של הנאשם, עוצמת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירה; 7 דוחות תקופתיים במשך תקופה של כשלוש שנים; אי צירוף תשלום בצד הדוחות התקופתיים במשך תקופה של 3 חודשים; והכל כמפורט בהרחבה בכתב האישום; לצד הסרת המחדלים, נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו לעיל, הודאתו בבית משפט בהזדמנות הראשונה, עברו הנקי, נמצא כי יש למקם את עונשו של הנאשם, בתחתית מתחם הענישה, ולהטיל עליו ענישה הצופה פני עתיד.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך תקופה זו את העבירות בהן הורשע בתיק זה.
2. קנס בסך 6,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים עד לסילוקו. תשלום ראשון החל ביום 1.1.22 והיתר בכל ראשון לחודש. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מיידי.
3. בהתאם להוראות 72 לחוק העונשין התשל"ז 1977 ותקנה 1 לתקנות העונשין (התחייבות להימנע מעבירה), תש"ף-2019, אני מחייב את הנאשם בהתחייבות כספית בסך של - 12,000 ₪, להימנע בתוך 3 שנים מהיום מביצוע העבירות בהן הורשע בתיק זה. בהקראת גזר הדין הוסברה לנאשם משמעות ההתחייבות ונפקות הפרתה, והוא אישר בעל פה, כי הוא קיבל עליו אותה והבין את משמעותה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ו כסלו תשפ"ב, 30 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.